

தோல்வியும்

இரு நன்பனே!

நட்பு! உயிர் காப்பான் தோழன் என்பது ஒரு நம்பிக்கை. பலருடைய வாழ்க்கையில் மிக நெருங்கிய உற்றாரைவிட நண்பர்களே மிக நெருக்கம். நண்பன் – எல்லோரும் விரும்புவது, வரவேற்பது. தோல்வி – யாரும் விரும்பாதது, தவிர்க்க முடியாமல் அனுபவித்தது, அனுபவிப்பது, வருத்தப்படுவது...

தோல்வியை ஒரு எதிரியைக் கண்டு பயப்படுவது போல் தான் பார்க்கிறோம். அஞ்சி ஓட நினைக்கின்றோம். தோல்வியை நண்பனாக நினைக்க முடியுமா? இது எவ்வாறு சாத்தியம்?

நடக்கும் பொழுது பழக்கட்டுகள் ஏறுவதற்கு உதவுகின்றன... இது நாம் திட்டமிட்டுச் செயல்படும்பொழுது அடைகின்ற ஏற்றம். ஆனால் போகும் பாதையில் தடை இருந்தால் பயணம் நின்று போய் விடவாய்ப்பு இருக்கிறது. - தோல்வி அந்தத் தடையைப் போல்.

அங்கேயே நின்று விட்டால், அந்தத் தடை பலம் கொண்டதாகி விடும். நான் போகும் பாதையில் தடையே இருக்கக்கூடாது, என்னால் தடைகளைத் தாண்மிச் செல்ல முடியாது என்ற எண்ணாம் தோல்வி அடைவதற்கான மன்பான்மை. அவ்வாறான மன்பான்மை இருக்குமேயானால், எல்லாப் பயணங்களாகவே அமையும்.

அதைத் தாண்டுவதற்கு அங்கேயே இருக்கும் வேறு ஏதாவது பெரிய கல்லை உபயோகித்துத் தாண்ட முற்படலாம். அது தான் விவேகம். எதையும் தாண்ட முழுமுழும் என்பது வெற்றிக்கான மன்பான்மை. ஆனால் நம்மில் பலர் தோல்வியை நினைத்துப் பயப்படுகிறோம்.

மனிதர்களின் தலையாய் ஒரு பயம் தோல்வி. ஏன் பயப்படுகிறோம்? தோல்வியினால் பல பாதிப்புகள் ஏற்படுகின்றன என எண்ணுகிறோம்...

தோல்வி சிலருக்கு வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை இழக்கச் செய்து விடுகின்றது. தோல்வி அடைந்ததால் இளம் வயது மாணவ-மாணவிகள் அவநம்பிக்கை கொண்டு விபர்த்தமான முழுவுக்கு வந்து விடுகின்றார்கள். ஒரு நிகழ்வு நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு தாய் அழுது கொண்டே வந்தார். “எனக்கு வாழுப் பிழக்கவில்லை, தற்காலை செய்ய முழு செய்துள்ளேன்” என்றார். என்ன காரணம் என்றால் அவருடைய 13 வயது மகள் தேர்வில் தோல்வி அடைந்துவிட்டாள். ஆகையால் தான் ஒரு தாயாக தோற்று விட்டோம் என்பதால் வாழுத் தகுதி இல்லாதவள் என்ற முழுவுக்கு வந்து விட்டார். நல்ல வேலை அந்த முழுவைச் செயலாக்குவதற்கு முன் உதவி நாழனார்.

இப்பழத் தோல்வியால் தன்னம்பிக்கை குறைந்து விடுகின்றது. “என்னால் இளி

எதையுமே செய்ய முடியாது” என்கிற பயம் வந்து விடுகிறது. சுய மதிப்பீடு குறைந்து விடுகிறது. சில சமயங்களில் பொரும் வெற்றி அடைந்தவர்களால்சுட ஒரு சின்னத் தோல்வியை எதிர்கொள்ள முடிவதில்லை. இதனால் வெளி உலகத்தில் யாரையும் சந்திக்க விரும்புவதில்லை. தனியே மருகி, குறுகி வாழ்ந்து விடுகிறார்கள்.

இந்த விதமான எண்ணங்களின் விளைவு எதிர்காலத்தைக் குறித்து பயம், நம்பிக்கையின்மை முதலியன். “நான் தோற்று விட்டேன். எதிர்காலத்தில் வெற்றி அடைவேன் என்று எப்படி நம்ப முழும்?”

இப்படிப்பட்ட தோல்வி எப்படி நம் நண்பனாக முழும்? நண்பன் என்றால் நம்மை உயர்த்துவதற்கு நம்முடன் இருக்க வேண்டும். தோல்வியின் அனுபவம் நம்முடனேயே எப்பொழுதும் இருக்கின்றது. அதனால் தான் சொல்கிறேன், தோல்வி நம் நண்பன் என்று.

டாக்டர் அப்துல் கலாம் “அக்னிச் சிறகுகள்” என்ற தனது சுய சரிதையில் சொல்கிறார் – “உன் தோல்வியை ஆராய்ந்து பார், அங்கு இருக்கும் சிறைவுகளில் ஒரு வாய்ப்பு புதைந்து இருக்கும். அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திப் பாருங்கள்” அந்த வாய்ப்பு நம்மை முதலில் இருந்ததைவிட மேலாகச் செயல்பட வைக்கும். அதனால் தோல்வியை நம் நண்பனாக்க முழும்.

தோல்வி அடைந்ததும் வருத்தம்தான் அடைவோம். அது பொதுவான இயல்பு. ஆனால் அதிலேயே அமிழ்ந்து விட்டால் தோல்வி நம் எதிரியாகி விடும். நம்மேல் ஆழஞ்சைகாள்ளும். நடந்தது நல்லதற்குத் தான், என்ற மனப்பான்மை இங்கு உதவும். நடந்ததைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்மிருக்காமல் “சரி, அடுத்தது என்ன செய்யலாம்” என்று யோசிக்க வேண்டும். நம்முடைய செயலில் குறையா, முறை தவறா, வேறு என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கலாம். பல நூறு முறை தோற்ற பிறகு தான் எழசன் மின்விளக்கைக் கண்டுபிழுத்தார். அவர் மட்டும் தன் முயற்சியைக் கைவிட்டிருந்தால், வேறு யாரோ பல்பைக் கண்டு

பிழத்திருக்கலாம், அல்லது மனித குலம் அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு கண்டுபிழப்பை இழுந்திருக்கலாம்?!

விடா முயற்சி தோல்வியை நண்பனாக்குவதற்கு மிகமுக்கியம். இந்தத் தோல்வியினால் எனக்கு ஏற்பட்ட பயன் என்ன என்று யோசித்தால் பல அற்புதமான பாடங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாம். “தோல்வி நிலையை நினைத்தால், மனிதன் வாழ நினைக்கலாமா?” தோல்வி நிலையானது அல்ல.

தோல்வி இன்றி வரலாறு கிடையாது. எல்லோரும் எப்பொழுதும் வெற்றி அடைந்து கொண்டே இருப்பார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு காலகட்டத்தில் இழுந்தாலும் இன்னொரு காலகட்டத்தில் சரியான செயல்பாடுகளைக் கையாண்டால் நிச்சயமாக வெல்லலாம்.

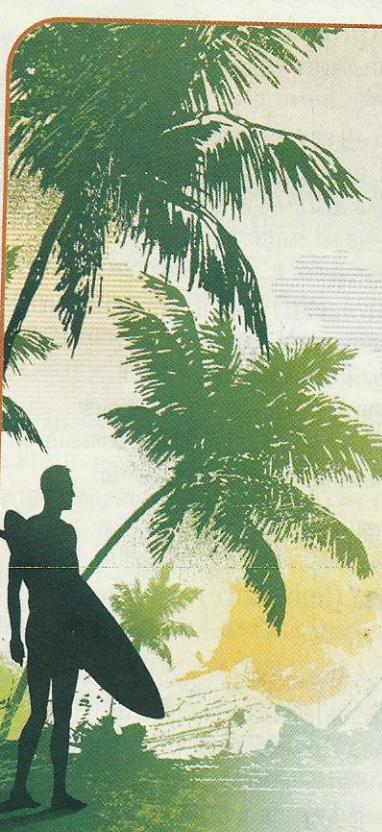
ஒரு கட்டிடக்கலைஞர் நிறைய குழுத்து, அந்தக் குழியினால் தொழில், பணம், குடும்பம் எல்லாவற்றையும் இழுந்து தெருவிற்கு வந்த நிலையில் தன் வாழ்க்கையை முழுத்துக் கொள்ள ஒரு பாலத்திற்கு வந்தார். சாவதற்கு முன் கடைசியாக வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபோது “எனக்கு என் இப்படி ஏற்பட்டது?” என்ற யோசனை வந்தது. “இத்தனை தோல்விகளையையும் தாண்டி வாழ்ந்து விட்டேன். இதற்கு ஏதோ ஒரு காரணம் இருக்கும். நான் எதற்காக வாழ்கிறேன் என்பதை யோசிக்க வேண்டும். என் வாழ்க்கைக்கு நிச்சயமாக ஒரு நோக்கம் இருக்கும். அதை என்னவென்று கண்டு பிழுத்து அதில் வெற்றி காணவேண்டும். அப்படி வெற்றி அடையவில்லை என்றால் இந்த நகியும் பாலமும் இங்கேயேதான் இருக்கும், திரும்ப வரலாம்” என்று தற்காலை யோசனையைத் தற்காலிகமாகக் கைவிட்டார். நாளாவட்டத்தில் நிரந்தரமாக அந்த எண்ணத்தைக் குழி தோண்டி புதைத்தார். எப்படி?

தன்னிடம் பிறரிடம் இல்லாத ஏதோ ஒரு திறமை இருக்க வேண்டும் என நினைத்தார். அதன் விளைவு: கட்டிடக் கலையில் குறைந்த விலைக் கட்டிடங்கள் கட்டுவதைக் கண்டு பிழுத்தார்.

கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் செய்த தவறையே திரும்பச் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும். ஆராய்ந்து, ஆலோசனை செய்து, கேட்டறிந்து, புரிந்துகொண்டு செயலில் இறங்க வேண்டும். முழுவு வெற்றியாவது வரை செயல்கள் தொடர வேண்டும். இதுவே நமக்கு அசர பலத்தைத் தரும்.

தனக்குள் இத்தனை அளவு ஆற்றலையும் சக்தியையும் கொண்டிருக்கும் தோல்வி நம் நண்பன்தானே?

— முனைவர் சுமதி நாராயணன் மனித வள மேம்பாட்டுப் பயிற்சியாளர்

துள்ளிவரும் பந்துகளுக்காகத்தான் சுவர்கள் இருக்கின்றன என வாழ்வில் வெற்றியாளர்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தோல்வியாளர்களோ சுவர்களின் ஊடே தொடர்ந்து நடப்பதற்கு மீண்டும் மீண்டும் முயற்சித்துக் கொண்டே இருப்பதனால், அவர்களின் தலைகளை மோதிக்கொண்டு விரக்கி மற்றும் வளி என்று புகார் கூறுவார்கள்.

வாழ்க்கையை அனுகுவதிலும் கட்டுப்படுத்துவதிலும் உங்களின் எதிர்காலத்தை அமைப்பதிலும் நிர்மாணிப்பதிலும் கழனம் இருப்பற்குக் காரணம், என்ன? நீங்கள் சுவரின் ஊடே நடக்க முயற்சிப்பதுதான். அவ்வாறு சுவர்கள் வேலை செய்யாது என்ற உண்மைநிலையை நாம் ஒத்துக் கொள்வது இல்லை.

சுவர் என்பது விருப்புவெறுப்பற்ற, பாரபடசமற்ற ஒன்று. அது உங்களை விழுங்குவதற்கு அமைக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல. அந்தச் சுவரில் நீங்கள் முட்டி மோதி தலையில் தழும்பு ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் உங்களின் துரதிஷ்டமா? அல்ல, அல்ல! அது வேறு யாரோ ஒருவரின் குற்றமும் அல்ல. உண்மை என்ன?

உன் தலையும் சுவரும் ஒரே நேரத்தில் ஒரே இடத்தைப்பிழக்க முயற்சி செய்தால் தலைவளி தரும் முழுவு தானாகவே வரும்.

— சார்லஸ்